

วิชา กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งภาค ๑

วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

การบรรยายครั้งที่ ๑๒

อาจารย์ธีรทัตย์ เจริญวงศ์

เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม

ฟ้องซ้ำ (ต่อ)

๒. คดีหลังมีประเด็นที่ศาลต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกับประเด็นที่ศาลได้เคยวินิจฉัยไว้ในคดีก่อน

๒.๑ กรณีถือว่าศาลยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นแห่งคดี

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะยังไม่ถูกโต้แย้งสิทธิ บรรยายฟ้องไม่ชอบ คำขอท้ายฟ้องบังคับไม่ได้ หรือฟ้องเคลือบคลุม
ถือว่าศาลยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นแห่งคดี

ฎ.๘๒๗๕/๒๕๕๑ เดิมโจทก์และ ๖. ฟ้องจำเลยในมูลละเมิดเรียกค่าเสียหายที่โจทก์และ ๖. ต้องเสียค่าจ้าง
ทนายความและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีรวมทั้งค่าเสียหายที่ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงขาดความเชื่อถือในการประกอบอาชีพ
จากการที่ถูกจำเลยฟ้อง ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่ากรณียังไม่ถือว่าโจทก์และ ๖. ถูกโต้แย้งสิทธิจากจำเลยในอันที่จะทำให้โจทก์
และ ๖. ใช้สิทธิทางศาลได้ โจทก์และ ๖. จึงไม่มีอำนาจฟ้อง พิพากษายกฟ้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๕ เป็นกรณีศาลยกฟ้อง
เพราะเหตุที่ยังมิได้วินิจฉัยเนื้อหาในประเด็นแห่งคดี ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำและดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตาม
มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๔๔

ฎ.๔๙๙/๒๕๔๑ คดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาโดยวินิจฉัยว่า**ขณะที่โจทก์ฟ้อง สัญญาเช่าตึกแถวและที่ดินยังไม่สิ้นสุด**

ระยะเวลาเช่า จำเลยยังมีสิทธิอยู่อาศัยในอาคารและที่ดินตามสัญญาเช่า กรณีเป็นเรื่องที่ยังมิได้มีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่าง

โจทก์กับจำเลย ยังไม่ก่อให้เกิดสิทธิที่จะฟ้องจำเลยได้ตาม **ป.วิ.พ.มาตรา ๕๕** โดยที่ศาลยังมิได้วินิจฉัยเนื้อหาตามประเด็น

ที่โจทก์ฟ้อง การที่จะเป็นกรณีฟ้องซ้ำต้องห้ามจะต้องเป็นกรณีที่ศาลได้วินิจฉัยข้อหาในประเด็นแห่งคดีแล้ว **โจทก์ฟ้องจำเลย**

เป็นคดีนี้เป็นการฟ้องภายหลังจากที่สัญญาเช่าครบกำหนดและมีการแจ้งให้จำเลยออกจากที่เช่าแล้ว จำเลยไม่ยินยอม

ออก เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ผู้เป็นเจ้าของที่พิพาทและผู้ใช้สิทธิครอบครองตึกแถว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยตาม

มาตรา ๕๕ มิใช่เป็นเรื่องรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตามมาตรา ๑๔๘ ฟ้องโจทก์จึง

ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๙๐๖/๒๕๓๘ ในคดีที่จำเลยอ้างว่าเป็นฟ้องซ้ำ ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าไม่มีข้อเท็จจริงที่บรรยายว่าจำเลยมีหน้าที่

อย่างใดที่จะต้องกระทำและละเว้นเสีย ตามคำฟ้องโจทก์จึงมิได้บรรยายว่าจำเลยได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ ยังถือไม่ได้ว่ามีข้อ

โต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่จะเป็นเหตุให้โจทก์ใช้สิทธิเสนอคดีต่อศาลได้ พิพากษายกฟ้อง เป็น

เรื่องที่ศาลยกฟ้องเพราะเหตุการบรรยายฟ้องของโจทก์ยังไม่เข้าลักษณะละเมิด โดยที่ศาลชั้นต้นยังมิได้วินิจฉัยในประเด็น

แห่งคดีที่ว่าจำเลยได้กระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๖๗๔/๒๕๒๙ คดีก่อนศาลฎีกายกฟ้องโจทก์เพราะศาลไม่อาจพิพากษาให้ตามคำขอท้ายฟ้องได้ โดยศาลฎีกา

ยังไม่ได้วินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิที่จะเรียกร้องให้จำเลยโอนที่ดินให้ตั้งที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ในคดีนี้ที่
ขอให้จำเลยชำระราคาที่ดินให้โจทก์จึงไม่ใช่ประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยแล้วอันจะเป็นการต้องห้ามมิให้โจทก์นำมาฟ้องจำเลย
อีกตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๕๕/๒๕๒๓ แม้โจทก์และจำเลยจะเป็นคู่ความเดียวกัน และมูลคดีเป็นอย่างไรก็ตามแต่คดีก่อนก็ตาม แต่ในคดี
ก่อนศาลได้มีคำพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์เพราะเหตุฟ้องเคลื่อนคลุม โดยยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นสำคัญแห่งคดี
ที่ว่าจำเลยได้กู้เงินโจทก์ไปจริงหรือไม่ ซึ่งประเด็นข้อนี้ศาลก็ได้กำหนดเป็นประเด็นไว้คดีก่อนนั้นแล้วด้วย ดังนี้ การที่
โจทก์นำคดีมาฟ้องใหม่เพื่อให้ศาลชี้ขาดในประเด็นข้อนี้ จึงไม่เป็นการฟ้องซ้ำ

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์ยังไม่ได้มอบอำนาจให้ฟ้องคดีแทน

ฎ.๖๖๖/๒๕๓๐ คดีก่อนถึงที่สุดโดยศาลวินิจฉัยว่าโจทก์ยังไม่ได้มอบอำนาจให้ บ. ฟ้องคดีแทน บ. ไม่มีอำนาจฟ้อง โดยยังมีได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีเรื่องนี้ โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยเป็นคดีใหม่ให้ชำระหนี้โจทก์เหมือนคดีก่อนได้อีก ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ เพราะในคดีก่อนศาลยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นที่เป็นเนื้อหาแห่งคดี

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์ไม่ได้ลงชื่อในคำฟ้อง ยกฟ้องเพราะไม่มีอำนาจมอบอำนาจให้ลงนามในสัญญา เป็น
การยกฟ้องเกี่ยวกับอำนาจฟ้อง ถือว่ายังมีได้วินิจฉัยประเด็นข้อพิพาท

ฎ.๒๕๒๒/๒๕๒๓ ศาลในคดีก่อนยกฟ้องเนื่องจากโจทก์ไม่ได้ลงชื่อในคำฟ้อง ถือว่ายังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นข้อ
พิพาทของโจทก์ โจทก์มาฟ้องใหม่ จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๑๒๒๙/๒๕๕๓ คดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ เพราะว่า ม. ไม่มีอำนาจมอบอำนาจให้บุคคลผู้
มีชื่อลงนามในสัญญาขายทรัพย์สินจึงเป็นการยกฟ้องเกี่ยวกับอำนาจฟ้องโดยยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทที่โจทก์
ยกขึ้นอ้างอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาในการฟ้องคดีว่ามีอยู่จริงหรือไม่ แต่ฟ้องโจทก์คดีนี้โจทก์ได้นำพยานหลักฐานที่แสดงว่า
ม. ได้รับคำสั่งแต่งตั้งเป็นเลขานุการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินมาแสดงต่อศาล อันแสดงว่า ม. มีอำนาจ
มอบอำนาจและสัญญาขายทรัพย์สินเป็นสัญญาที่ชอบ โจทก์ฟ้องบังคับตามสัญญาขายทรัพย์สินในฐานะเป็นผู้รับโอนสิทธิ
เรียกร้องที่มีต่อจำเลยทั้งสาม จึงไม่ใช่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันในประเด็นที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน
ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีเดิมศาลยกฟ้องเพราะยังไม่ได้บอกกล่าวผู้คำประกัน ฟ้องใหม่โดยบอกกล่าวผู้คำประกันแล้ว ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๕๗๐/๒๕๖๗ คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์เพราะโจทก์ไม่ได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยทั้งสองผู้คำประกันภายในหก

สิบวันนับแต่วันที่ลูกหนี้ผิดนัด โดยศาลยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยทั้งสองผิดสัญญาคำประกันและต้องรับผิดตามสัญญาคำประกัน

หรือไม่ เพียงใด ประเด็นดังกล่าวจึงยังไม่ได้มีการวินิจฉัยโดยศาลชั้นต้นในคดีก่อน เมื่อโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวไปยังจำเลยทั้งสองผู้คำ

ประกันและฟ้องใหม่เป็นคดีนี้โดยขอให้รับผิดตามสัญญาคำประกัน จึงไม่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ

อย่างเดียวกันกับคดีเดิม ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคฯ มาตรา ๗

ฎ.๒๓๕๔/๒๕๖๖ (ป) คดีเดิมศาลชั้นต้นยกฟ้องโจทก์ด้วยเหตุว่าโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยซึ่งเป็นผู้คำประกันเกินกว่าหก

สิบวันนับแต่ผู้เช่าซื้อผิดนัด โดยยังไม่ได้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจำเลยผิดสัญญาคำประกันหรือไม่และต้องรับผิดตามสัญญาคำประกันเพียงใด

ประเด็นดังกล่าวจึงยังไม่ได้มีการวินิจฉัยถึงที่สุด เมื่อโจทก์บอกกล่าวแก่จำเลยและฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ขอให้จำเลยรับผิดตามสัญญาคำ

ประกัน จึงไม่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับในคดีเดิม ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๘๙/๒๕๔๖ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยว่าผิดสัญญาซื้อขาย เรียกเงินคืน ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยผิดสัญญา โจทก์
มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยไม่ต้องส่งหนังสือบอกกล่าวถึงจำเลยไม่น้อยกว่า ๓ เดือน ตามข้อสัญญา พิพากษาให้จำเลยชำระ
เงินแก่โจทก์ จำเลยอุทธรณ์ว่าจำเลยมิได้ผิดสัญญา แต่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ได้บอกกล่าวจำเลยก่อนบอกเลิก
สัญญา การบอกเลิกสัญญาของโจทก์ไม่ชอบ พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โดยยังมีได้วินิจฉัยว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา
หรือไม่ เท่ากับประเด็นว่าจำเลยผิดสัญญาหรือไม่ยังไม่ได้มีการวินิจฉัยถึงที่สุด ทั้งเมื่อศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาในคดีก่อน
แล้วโจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวให้จำเลยปฏิบัติตามสัญญาภายใน ๓ เดือน แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงบอกเลิกสัญญาและ
ฟ้องคดีนี้ว่าจำเลยผิดสัญญาซื้อขายโดยอ้างว่าโจทก์ได้บอกกล่าวจำเลยก่อนบอกเลิกสัญญาแล้ว อันเป็นการฟ้องจำเลยว่าผิด
สัญญาโดยอ้างเหตุขึ้นใหม่ ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๑๓๙/๒๕๕๗ ปัญหาเรื่องฟ้องชำและดำเนินกระบวนการพิจารณาชำเป็นข้อ กม.อันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ให้การไว้ก็มีสิทธิยกขึ้นฎีกา บ. โจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๓๔/๒๕๔๘ ของศาลแพ่งมิได้เป็นผู้แทนโดยชอบธรรมที่มีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีแทนโจทก์ในคดีนี้ โจทก์ในคดีนี้จึงไม่ใช่ผู้สืบสิทธิของโจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๓๔/๒๕๔๘ ของศาลแพ่งอันจะถือได้ว่าเป็นคู่ความเดียวกัน ทั้งในคดีดังกล่าวศาลก็วินิจฉัยเพียงว่า บ. โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหายอันเนื่องมาจากโจทก์ในคดีนี้ต้องขาดไร้อุปการะ อันเป็นกรณีที่ศาลยกฟ้องโดยที่ยังมิได้วินิจฉัยเนื้อหาในประเด็นแห่งคดี ฟ้องโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องชำและดำเนินกระบวนการพิจารณาชำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๔๔

ฎ.๔๕๑๘/๒๕๔๐ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องเพราะยังถือไม่ได้ว่าจำเลยได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาโดยชอบ สัญญาเช่าซื้อระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงยังไม่เลิก โจทก์จึงยังไม่มีอำนาจฟ้อง ผลเท่ากับยกฟ้องเพราะโจทก์ยังไม่ได้บอกเลิกสัญญาเช่าซื้อแก่จำเลย แต่คดีนี้โจทก์อ้างว่าบอกเลิกสัญญาเช่าซื้อแล้ว เป็นการอ้างเหตุขึ้นใหม่จึงไม่เป็นฟ้องชำ

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์บกพร่องในการนำสืบพยานหลักฐานเกี่ยวกับการมอบอำนาจให้ทำสัญญา เป็นเรื่อง
โจทก์แสดงอำนาจฟ้องไม่ถูกต้อง

ฎ.๒๕๗๘/๒๕๕๑ คดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาว่าโจทก์ไม่ได้นำพยานหลักฐานมาสืบให้เห็นว่า บ. เป็นผู้มี
อำนาจกระทำการแทนธนาคาร ก. ผู้โอน หนังสือการโอนขายสินเชื่อบetweenผู้โอนกับโจทก์จึงไม่สมบูรณ์ ไม่อาจนำมา
ฟ้องบังคับจำเลยได้ และพิพากษายกฟ้องโดยยังมีได้วินิจฉัยชี้ขาดประเด็นในเนื้อหาแห่งคดีว่าจำเลยผิดสัญญาทำให้
โจทก์มีสิทธิบังคับชำระหนี้หรือไม่ อันเป็นเรื่องโจทก์แสดงอำนาจฟ้องไม่ถูกต้อง คดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น
แล้ว เมื่อโจทก์มาฟ้องจำเลยเป็นคดีใหม่ให้รับผิดในมูลหนี้เดิมโดยแสดงหลักฐานการเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทน
ธนาคาร ก. ของ บ. ย่อมเป็นการแสดงอำนาจฟ้องให้ปรากฏว่าโจทก์ทำสัญญารับโอนสิทธิเรียกร้องรายนี้มาจากผู้โอนแล้ว
จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ศาลสั่งจำหน่ายคดีเสียเพราะโจทก์ถอนฟ้อง ขาดนัด หรือทิ้งฟ้อง

ฎ.๑๕๘๔/๒๕๔๖ หลักเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งที่จะเป็นฟ้องซ้ำนั้น คดีก่อนศาลต้องมีคำวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทแห่งคดีแล้ว แต่เมื่อปรากฏว่าคดีก่อนโจทก์กับพวกได้ถอนฟ้อง ซึ่งการถอนฟ้องย่อมลบล้างผลแห่งการยื่นคำฟ้องนั้น และกระทำให้คู่ความกลับคืนเข้าสู่ฐานะเดิมเสมือนหนึ่งมิได้มีการฟ้องเลยตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๗๖ นอกจากนี้ คดีดังกล่าวศาลชั้นต้นยังมีคำพิพากษาวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทแห่งคดีแต่อย่างไรก็ดี การที่โจทก์นำมูลคดีเดียวกันกับคดีดังกล่าวมาฟ้องจำเลยที่ ๑ กับพวกเป็นคดีนี้ จึงมิใช่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน ฟ้องของโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำตามมาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๑๘๒/๒๕๕๐ โจทก์เคยนำมูลหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งมาฟ้องขอให้จำเลยล้มละลายในคดีก่อน แต่โจทก์ขาดนัดพิจารณาและศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์แล้วโดยที่ยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้องดังกล่าว ดังนั้น การที่โจทก์ฟ้องจำเลยใหม่เป็นคดีนี้โดยอ้างเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๕๕๗๒/๒๕๕๘ โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพร้อมเพื่อให้โจทก์หาเงินมาชำระค่าขึ้นศาลเป็นการตั้งฟ้อง และศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์โดยที่ยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้อง การที่โจทก์ฟ้องจำเลยใหม่เป็นคดีนี้โดยอ้างเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ศาลพิพากษายกฟ้อง หรือเพิกถอนคำสั่งรับฟ้องเพราะคดีไม่อยู่ในเขตอำนาจศาล ฟ้องใหม่ให้ถูกต้อง ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๗๐๒/๒๕๓๓ คดีก่อนศาลจังหวัดปทุมธานียกฟ้องโดยเห็นว่าไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเพราะจำเลยได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาตั้งแต่ก่อนฟ้อง เป็นการยกฟ้องที่ยังมิได้วินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทแห่งคดี เมื่อปรากฏว่าจำเลยยังมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดปทุมธานี โจทก์ก็มีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลจังหวัดปทุมธานีได้อีก ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๑๐๖/๒๕๕๗ เดิมโจทก์ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแขวงพระนครเหนือภายในกำหนดอายุความ ศาลแขวงพระนครเหนือมีคำสั่งรับฟ้องและส่งหมายเรียกสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยทั้งสองแล้ว ต่อมาเมื่อมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งรับฟ้องเนื่องจากไม่มีอำนาจพิจารณา เป็นกรณีที่ศาลแขวงพระนครเหนือมีคำสั่งไม่รับหรือคืนคำฟ้องเพราะเหตุคดีไม่อยู่ในอำนาจศาลภายหลังจากคดีขาดอายุความแล้ว โจทก์มีสิทธิฟ้องคดีใหม่ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คำสั่งนั้นถึงที่สุดตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๙๓/๑๗วรรคสอง โดยศาลแขวงพระนครเหนือไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งว่าไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะฟ้องใหม่ คดีก่อนศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่รับฟ้องเนื่องจากไม่มีอำนาจพิจารณา เป็นกรณีที่ศาลยังไม่ได้มีคำวินิจฉัยพิพากษาในเนื้อหาแห่งคดี โจทก์ฟ้องเป็นคดีนี้ใหม่จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขอให้บังคับตามสิทธิที่เกิดขึ้นจากผลของคำพิพากษาที่ถึงที่สุด ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๔๑๑/๒๕๖๒ คดีก่อนโจทก์ถูกจำเลยฟ้องขับไล่ออกจากที่ดินพิพาท โจทก์ฟ้องแย้งขอให้พิพากษาว่าที่ดินพิพาท

เป็นของโจทก์ ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์และห้ามมิให้จำเลยเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดิน

พิพาท แต่ไม่ได้พิพากษาให้ขับไล่จำเลยหรือให้จำเลยรื้อถอนออกไป ดังนี้ ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาย่อมผูกพันจำเลย

ในคดีนี้ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนมิให้โต้เถียงกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทกับโจทก์ในคดีนี้ การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องขอให้บังคับ

จำเลยรื้อถอนออกไปจากที่ดินพิพาทโดยไม่ได้มีประเด็นให้ศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ จึงเป็นการฟ้อง

เพื่อขอให้บังคับตามสิทธิของโจทก์ที่เกิดจากผลของคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีก่อน โจทก์มีสิทธิฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้

ไม่เป็นการฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

อาศัยผลของคำพิพากษาคดีก่อนมาเป็นมูลฟ้องร้อง แม้เงินที่ฟ้องให้รับผิดจะเป็นเงินจำนวนเดียวกับในคดีก่อน ถือเป็น การฟ้องโดยอาศัยสภาพแห่งข้อหาที่ต่างกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๖๐๖/๒๕๖๕ ประเด็นตามคำฟ้องคดีก่อนเป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินและ สัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าจำเลยไม่ได้ลงลายมือชื่อในแบบคำ ขอสินเชื่อ หนังสือปรับปรุงโครงสร้างหนี้และเอกสารประกอบ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ **เท่ากับ ศาลชั้นต้นยกฟ้องเพราะจำเลยไม่ได้ทำสัญญากู้เงินโจทก์ตามฟ้อง** ส่วนฟ้องโจทก์คดีนี้โจทก์ยอมรับผลของคำพิพากษาคดี ก่อนว่าจำเลยไม่ได้ทำสัญญากู้เงินโจทก์ และกล่าวอ้างว่าการที่โจทก์โอนเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีของจำเลยโดยโจทก์ และจำเลยไม่มีนิติสัมพันธ์ต่อกันจำเลยจึงมีหน้าที่ต้องคืนเงินโจทก์ เป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยได้รับเงินจากโจทก์โดย ปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ **จำเลยต้องคืนเงินแก่โจทก์ฐานลามมิควรได้** เป็นการฟ้องโดยอาศัยผลของคำพิพากษา คดีก่อนมาเป็นมูลฟ้องร้องในคดีนี้ แม้เงินที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดในคดีนี้จะเป็นเงินจำนวนเดียวกับในคดีก่อนก็ถือว่าเป็น การฟ้องโดยอาศัยสภาพแห่งข้อหาที่ต่างกัน ไม่ถือเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง เดียวกัน ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

คำพิพากษาคดีก่อนวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็นที่ไม่ได้ชี้สองสถานไว้ หรือนอกคำขอ ฟ้องใหม่ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๓๖๔/๒๕๔๗ คดีก่อนศาลฎีกาวินิจฉัยว่าสำหรับเหตุหย่าที่ว่าโจทก์จำเลยสมครใจแยกกันอยู่เกินกว่า ๓ ปีนั้น แม้โจทก์จะกล่าวมาในฟ้องและจำเลยให้การปฏิเสธอันเป็นประเด็นแห่งคดี แต่ในวันชี้สองสถานศาลชั้นต้นกำหนด ประเด็นเกี่ยวกับการหย่าไว้เพียงว่าจำเลยกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้ โจทก์ฟ้องหย่าหรือไม่แต่เพียงประการเดียวเท่านั้น โดยโจทก์จำเลยมิได้โต้แย้งคัดค้านไว้ ถือได้ว่าโจทก์จำเลยต่างสละ สิทธิไม่ติดใจในประเด็นเกี่ยวกับเหตุหย่าที่ว่าโจทก์จำเลยแยกกันอยู่อีกต่อไป ฉะนั้นที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์วินิจฉัย ประเด็นดังกล่าวยอมเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา ฎีกาของจำเลยในส่วนนี้จึงไม่ชอบ ศาล ฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ถือไม่ได้ว่าในคดีดังกล่าวได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในประเด็นของเหตุหย่าที่ว่าโจทก์จำเลยสมครใจ แยกกันอยู่เกินกว่า ๓ ปีหรือไม่ โจทก์นำเอาเหตุหย่าเพราะสมครใจแยกกันอยู่เกิน ๓ ปี มาฟ้องหย่าจำเลยเป็นคดีนี้ได้อีก ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๘๓๕-๑๘๓๖/๒๕๓๙ ในคดีเดิมโจทก์ที่ ๑ และที่ ๓ ฟ้องจำเลยอ้างสิทธิในที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๐๘๓ และที่ดินมือเปล่าที่พิพาท แต่คำขอท้ายฟ้องขอให้บังคับขับไล่จำเลยออกไปจากที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๐๘๓ เท่านั้น มิได้ขอให้บังคับเกี่ยวกับที่ดินมือเปล่า ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า จำเลยครอบครองที่ดินพิพาทส่วนที่เป็นที่ดินมือเปล่าจนได้สิทธิหรือไม่ แล้ววินิจฉัยว่า จำเลยครอบครองที่ดินพิพาทแทนโจทก์ที่ ๑ และที่ ๓ โดยการเช่าซึ่งยังไม่สิ้นอายุ นั้น เป็นการวินิจฉัยนอกคำขอท้ายฟ้อง และถือไม่ได้ว่าเป็นประเด็นที่ได้วินิจฉัยมาแล้วในคดีเดิม คำฟ้องในสำนวนคดีหลังจึงไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๒ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๑๔๘ วรรคแรก และข้อวินิจฉัยเกี่ยวกับที่ดินพิพาทที่เป็นที่ดินมือเปล่าดังกล่าว ย่อมไม่ผูกพันคู่ความในสำนวนคดีหลังที่ศาลจะวินิจฉัยว่าโจทก์ทั้งสิบมีสิทธิครอบครองร่วมกับจำเลยโดยจำเลยครอบครองที่ดินพิพาทแทนโจทก์ทั้งสิบหรือไม่ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคแรก

ฎ.๔๒๑๒/๒๕๖๔ คดีก่อนจำเลยที่ ๑ ฟ้องขอให้ขับไล่โจทก์ออกจากที่ดิน ๘๔ แปลง ซึ่งไม่มีที่ดิน โฉนดเลขที่ ๓๖๘๙ ที่มีชื่อจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แต่ผู้เดียวรวมอยู่ด้วย แม้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็น ภริยาสามีกันโดยชอบด้วย กม. อันถือได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นเจ้าของรวมกับจำเลยที่ ๒ ด้วยก็ตาม แต่เมื่อที่ดิน ดังกล่าวมิใช่ที่ดินที่พิพาทกันในคดีก่อน เป็นเพียงที่ดินที่จำเลยที่ ๑ เสนอขายให้แก่โจทก์รวมไปกับที่ดิน ๘๔ แปลง เพื่อระงับข้อพิพาทในคดีก่อนด้วยการทำสัญญาประนีประนอมยอมความเท่านั้น โดยตกลงกันว่าหาก โจทก์ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ให้จำเลยที่ ๑ บังคับคดีตามฟ้อง **เมื่อโจทก์ผิดนัด จำเลยที่ ๑ ก็บังคับคดีได้เพียงที่ดิน ๘๔ แปลง ตามฟ้องในคดีก่อน ไม่อาจบังคับคดีเกี่ยวกับที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๘๙ ได้** เพราะมิใช่ส่วนหนึ่งของฟ้องในคดีก่อน ฟ้องแย้งของจำเลยที่ ๒ เกี่ยวกับที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๘๙ ที่ ขอให้ขับไล่โจทก์จึงไม่เป็นการรื้อรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ไม่เป็นฟ้อง ซ้ำ อันจะต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

โจทก์ขอแก้ฟ้องแต่ศาลไม่อนุญาต แม้จะทำสัญญายอมในประเด็นตามคำฟ้องเดิมและศาลพิพากษาตามยอม โจทก์ยื่นฟ้องคดีใหม่ในประเด็นที่เคยขอแก้ฟ้องได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๔๐/๒๕๖๓ คดีก่อนจำเลยเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลย ว่า โจทก์กับจำเลยไม่มีสินสมรส ทรัพย์สินตามฟ้องคือที่ดินพิพาทและรถกระบะล้วนเป็นสินส่วนตัวของโจทก์ และมีคำขอบังคับให้พิพากษาให้หย่าและให้โจทก์ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนคืนรถกระบะที่เป็นสินส่วนตัวให้แก่ตน แม้จำเลยยื่นคำให้การว่าที่ดินพิพาทและรถกระบะเป็นสินสมรส แต่ก่อนที่โจทก์กับจำเลยจะเจรจาตกลงกัน โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอท้ายฟ้องเกี่ยวกับที่ดินพิพาทโดยขอให้บังคับจำเลยคืนที่ดินพิพาทแก่โจทก์ด้วย ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตโดยมีคำสั่งว่าคำขอไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิมและยกคำร้องของโจทก์ หลังจากนั้นศาลทำการไกล่เกลี่ยจนคู่ความสามารถตกลงกันได้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามยอมว่ามีการตกลงกันเฉพาะเรื่องการหย่าในข้อ ๑ และการโอนรถกระบะในข้อ ๒ แม้ในข้อ ๓ กำหนดว่าโจทก์และจำเลยตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความตามข้อ ๑ ถึงข้อ ๒ ทุกประการและไม่ตั้งใจที่จะใช้สิทธิเรียกร้องใดๆ ต่อกันอีก ก็ไม่อาจถือว่าคู่ความได้ตกลงกันในประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินและบ้านพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยไปแล้วในคดีก่อน การฟ้องขอแบ่งที่ดินและบ้านพิพาทในคดีนี้จึงมิได้เป็นเรื่องที่เคยว่ากันมาแล้วในคดีก่อน คำฟ้องของโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคำฟ้องในคดีก่อนของศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖

ศาลยกคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่เพราะบรรยายคำร้องไม่ชอบ ยื่นคำร้องใหม่อีกครั้งโดยบรรยายคำร้องถูกต้องครบถ้วน ไม่เป็นการร้องซ้ำหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ

ฎ.๗๑๗๔/๒๕๕๖ จำเลยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ในครั้งแรกมิได้กล่าวโดยชัดแจ้งซึ่งข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลที่แสดงให้เห็นว่าหากศาลได้พิจารณาคดีนั้นใหม่ตนอาจเป็นฝ่ายชนะและศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอไปแล้ว จำเลยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่เป็นครั้งที่สองโดยบรรยายข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลโดยถูกต้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ ป.วิ.พ. มาตรา ๒๐๗ ประกอบมาตรา ๑๙๙ จัตวา กำหนดไว้ จึงไม่เป็นการร้องซ้ำหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา ๑๔๘ หรือ มาตรา ๑๔๔

ศาลยังไม่ได้วินิจฉัยประเด็นที่ฟ้องในคดีเดิมและคู่ความมิได้ตกลงยอมรับ ฟ้องใหม่ในเรื่องเดิมไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๗๗๒/๒๕๖๕ แม้คดีนี้โจทก์จะฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม.ของโจทก์ ให้ถอน

อำนาจปกครองบุตรของจำเลยและให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์ อันเป็นคำขอเช่นเดียวกับคำขอในคดีเดิมซึ่ง

มีประเด็นว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ และมีเหตุที่จะถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลยกับให้จำเลยส่งมอบ

บุตรผู้เยาว์ทั้งสองแก่โจทก์หรือไม่ แต่ประเด็นในคดีเดิมที่ว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ศาลยังมิได้วินิจฉัย

ชี้ขาดเนื่องจากโจทก์ตกลงไม่ตั้งใจจดทะเบียนบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม.และมีได้มีการตกลงยอมรับกันใน

ประเด็นข้ออื่นอันพอจะถือได้ว่าศาลได้มีคำวินิจฉัยในคดีดังกล่าวแล้ว กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์และจำเลยตกลงยุติคดีไม่

ดำเนินการต่อในคดีเดิมเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีในคดีเดิมแล้ว ประกอบกับ ป.พ.พ. มาตรา

๑๕๔๗ ได้บัญญัติถึงเหตุที่ทำให้เด็กอันเกิดจากบิดามารดาที่มิได้สมรสกันว่าจะจะเป็นบุตรชอบด้วย กม.ของบิดาต่อเมื่อบิดา

มารดาได้สมรสกันในภายหลัง หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร รวม ๓ กรณีด้วยกัน ถึงแม้ว่า

คดีเดิมโจทก์ไม่ตั้งใจจดทะเบียนผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม.ของโจทก์ แต่ยังมีกรณีที่ผู้เยาว์ทั้งสองจะเป็นบุตรชอบ

ด้วย กม.ของโจทก์ได้โดยคำพิพากษาของศาล การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบ

ด้วย กม.ของโจทก์ย่อมเป็นประโยชน์ต่อผู้เยาว์ทั้งสอง มิใช่การรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง

เดียวกันตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนฯและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖ ฟ้อง

โจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

กรณีที่ถือศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยประเด็นแห่งคดีแล้ว

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์หรือผู้ร้องไม่มีพยานมาสู้บ

ฎ.๖๑๗/๒๕๕๑ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองก่อนเจ้าหนี้อื่นๆ ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๘๙ (เดิม) นั่นก็คือการฟ้องขอบังคับจำนองนั่นเอง คดีก่อนศาลชั้นต้นยกคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองของผู้ร้องด้วยเหตุที่ผู้ร้องไม่มีพยานมาสู้บในวันนัดไต่สวนนั้น เท่ากับว่าผู้ร้องไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้ออ้างในประเด็นแห่งคดีของผู้ร้อง อันเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นอันเป็นเนื้อหาแห่งคดีของผู้ร้องแล้ว หากใช้ว่าศาลชั้นต้นยังมิได้พิจารณาพยานหลักฐานหรือวินิจฉัยเนื้อหาในคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองไม่ เมื่อศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งถึงที่สุดให้ยกคำร้องของผู้ร้อง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองในคดีนี้ซึ่งมีประเด็นที่ศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยชี้ขาดโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอีกไม่ได้ เป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘ คำร้องของผู้ร้องจึงเป็นคำร้องซ้ำ

โจทก์ขาดนัดพิจารณา ศาลมิได้มีคำสั่งจำหน่ายคดีเนื่องจาก จำเลยแจ้งต่อศาลขอให้ดำเนินการพิจารณาคดีต่อไปตาม
ป.วิ.พ.มาตรา ๒๐๒ ต่อมาศาลยกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มีพยานมาสืบในประเด็นข้อพิพาท ถือว่าศาลวินิจฉัยในประเด็น
แห่งคดีแล้ว

ฎ.๑๔๑๑/๒๕๔๑ ในคดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยว่าโจทก์มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทอันเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินมีโฉนด
มีชื่อจำเลยเป็นเจ้าของ จำเลยปลูกสร้างรुकล้าที่ดินพิพาทขอให้ขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาท ต่อมา ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง
แสดงว่าโจทก์ขาดนัดพิจารณาแล้วดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามที่จำเลยแถลง และมีคำพิพากษายกฟ้องโจทก์
เพราะโจทก์มีภาระการพิสูจน์แต่โจทก์ไม่มีพยานมาสืบในประเด็นข้อพิพาท ดังนี้ ถือได้ว่าศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยใน
ประเด็นแห่งคดีนั้นแล้วว่าโจทก์ไม่มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท เมื่อคดีก่อนถึงที่สุด ผลของคดีย่อมผูกพันคู่ความโจทก์จะ
มากล่าวอ้างในคดีนี้ว่าโจทก์มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทไม่ได้ และการที่โจทก์มาฟ้องคดีนี้ว่าโจทก์มีสิทธิครอบครองใน
ที่ดินพิพาทอันเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินมีโฉนดที่มีชื่อจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ขอให้เพิกถอนการออกโฉนดดังกล่าวใน
ส่วนที่เป็นที่ดินพิพาทก็เพื่อให้ศาลชี้ขาดว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง
เดียวกันกับคดีก่อนที่ถึงที่สุดไปแล้ว ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำ

พิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือมาแสดง ฟ้องใหม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๔๓๓๒/๒๕๕๓ คดีก่อนศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ลงนามในฐานะผู้ให้เช่าชื่อแทนโจทก์ในสัญญาเช่าชื่อกระทำโดยไม่มีอำนาจเท่ากับโจทก์ไม่ได้ลงนามในฐานะผู้ให้เช่าชื่อถือว่าได้ทำสัญญาเช่าชื่อกันเป็นหนังสือมิได้ สัญญาเช่าชื่อตกเป็นโมฆะไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นที่อาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าชื่ออีก ให้ยกฟ้องโจทก์ คดีถึงที่สุด คดีนี้คำฟ้องของโจทก์เหมือนคดีก่อนทุกประการ เมื่อคดีก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วโจทก์จึงไม่อาจรื้อร้องฟ้องอีกได้ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๒๙๙๘/๒๕๓๕ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ให้รับผิดชอบหนังสือสัญญาค้ำประกันฉบับเดียวกับที่โจทก์นำมาฟ้องในคดีนี้ และศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องคดีถึงที่สุดแล้วโดยวินิจฉัยว่าโจทก์ไม่มีเอกสารหนังสือสัญญาค้ำประกันมาแสดง เป็นการฝ่าฝืนต่อ ป.พ.พ.มาตรา ๖๘๐ วรรคสอง เท่ากับศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีแล้วว่าจำเลยที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันโดยอาศัยเหตุที่โจทก์ไม่มีหนังสือสัญญาค้ำประกันมาแสดงต่อศาล โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้จำเลยที่ ๒ รับผิดชอบหนังสือสัญญาค้ำประกันฉบับเดียวกับที่ฟ้องในคดีก่อน จึงเป็นการขอให้ศาลวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีโดยอาศัยเหตุเรื่องหนังสือสัญญาค้ำประกันฉบับเดิมอีก เป็นประเด็นโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ศาลพิพากษาตามยอมถือว่าคู่ความสละประเด็นตามคำฟ้องและคำให้การ หากผิดสัญญายอมต้องบังคับคดี นำ
ประเด็นในคดีเดิมมาฟ้องอีกเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๔๗๖/๒๕๖๒ คำฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นเรื่องที่โจทก์ต้องดำเนินการในชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมในคดีเดิม
ซึ่งเมื่อโจทก์ได้ยื่นคำร้องในชั้นบังคับคดีในคดีเดิมจนศาลมีคำวินิจฉัยถึงที่สุดแล้ว การที่คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยขอให้บังคับ
จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวนเดิมกับที่โจทก์ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยในชั้นบังคับคดีในคดีเดิมก่อนคดีในชั้นบังคับคดีนั้น
จะถึงที่สุด และแก้ไขคำฟ้องคดีนี้ขอให้บังคับจำเลยโอนที่ดินพิพาทในคดีเดิมแก่โจทก์ เมื่อคดีในชั้นบังคับคดีในคดีเดิมถึง
ที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่ใช่การยื่นคำร้องหรือคำฟ้องในกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของ
ศาลที่จะเข้าข้อยกเว้นไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ (๑) แต่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ศาลชั้นต้นในคดี
เดิมได้วินิจฉัยชี้ขาดเป็นที่สุดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีเดิมแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม

ฎ.๓๖๙๐/๒๕๖๕ คดีก่อน ธนาकार ศ. เป็นโจทก์ฟ้อง ฐ. กับพวกรวม ๖ คน ให้รับผิดเรื่อง ยืม ค้ำประกัน จำนอง แต่ทั้งสองฝ่าย ตกลงกันได้โดยทำสัญญาประนีประนอมยอมความมีใจความว่าจำเลยทั้งหกตกลงชำระหนี้ให้แก่โจทก์ หากผิดนัดงดไต่งวดหนึ่งยอมให้ บังคับยึดที่ดินทรัพย์สินจำนองออกขายทอดตลาด ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอม กรณีถือได้ว่าประเด็นแห่งคดีได้รับการวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาด ไปแล้วโดยคำพิพากษาตามยอมนั้น การที่จำเลยทั้งหกในคดีดังกล่าวผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความเป็นเรื่อง ที่ ธนาकार ศ. รวมถึงโจทก์ผู้เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนชอบที่จะต้องดำเนินการในชั้นบังคับคดีในคดีเดิม ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ในฐานะผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องจากบริษัท ส. ซึ่งได้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาจากธนาकार ศ. อีกทอดหนึ่ง ประสงค์ที่จะบังคับ จำนอง ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างทรัพย์สินจำนองออกขายทอดตลาด ซึ่งมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระหนี้ตามสัญญา จำนอง หรือไม่ เพียงใด คำฟ้องของโจทก์กรณีนี้หาใช่เป็นคำฟ้องในกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาแต่อย่างใดไม่ เมื่อความ ปราบกว่าทรัพย์สินจำนองในคดีก่อนและคดีนี้เป็นทรัพย์สินจำนองรายเดียวกัน และโจทก์เป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาจากบริษัท ส. ซึ่งรับโอน มาจากธนาकार ศ. โจทก์เดิมอีกทอดหนึ่ง เป็นกรณีที่คู่ความเดียวกันในคดีก่อนซึ่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว รื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็น ที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.วิ. ผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

ฎ.๖๓๐๑/๒๕๕๕ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินและเรียกให้ชำระค่าเสียหาย ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้มีคำพิพากษาตามยอม คดีถึงที่สุดแล้ว ถือว่าประเด็นแห่งคดีได้มีการวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดไปแล้วโดยคำพิพากษาตามยอมของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เมื่อจำเลยไม่ปฏิบัติตามโจทก์ชอบที่จะร้องขอให้ศาลบังคับคดีไปตามคำพิพากษาตามยอม โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องโดยมีคำขอให้จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินและเรียกให้ชำระค่าเสียหายซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ศาลพิพากษาตามคำทำของคู่ความถือว่าประเด็นข้อพิพาทได้รับการวินิจฉัยแล้ว คำพิพากษาคดีก่อนยอมผูกพันคู่ความ
โจทก์ฟ้องคดีหลังอีกไม่ได้

ฎ.๑๘๕๘/๒๕๖๗ คดีก่อนมีประเด็นว่าโจทก์ทั้งเจ็ดมีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสิบห้าออกไปจากที่ดินพิพาทและ
เรียก คสท. จากจำเลยทั้งสิบห้าได้หรือไม่ ซึ่งที่ดินพิพาทคดีก่อนก็คือที่ดินพิพาทคดีนี้ แม้คดีนี้โจทก์จะเปลี่ยนรูปคดีจากเรื่อง
ขับไล่และเรียก คสท. เป็นเรียกทรัพย์สินและเรียก คสท. แต่ก็มีคำขอให้จำเลยออกไปจากสิ่งปลูกสร้างในที่ดินเดิมเหมือนคดี
ก่อน โจทก์ก็ยอมรับว่าประเด็นข้อนี้มีอยู่ในคดีก่อนแต่ศาลยังมิได้วินิจฉัยเพราะศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ไปตามคำทำ แม้
คดีก่อนศาลจะมีได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีโดยตรงเนื่องจากคู่ความตกลงทำกันเฉพาะผลคดีแพ่งเรื่องอื่นเป็นข้อแพ้งั้น
แต่เมื่อศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดคดีก่อนไปตามคำทำของคู่ความให้โจทก์แพ้คดีโดยพิพากษายกฟ้องไปแล้ว คำพิพากษาคดี
ก่อนยอมผูกพันคู่ความว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในที่ดินพิพาทตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง โจทก์ไม่อาจฟ้องจำเลยให้
ออกไปจากที่ดินพิพาทเป็นคดีนี้ได้อีก มิฉะนั้นผู้ที่แพ้คดีตามคำทำก็จะนำคดีมาฟ้องร้องใหม่อีกโดยไม่จบสิ้น อีกทั้งคู่ความใน
คดีก่อนและคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกันและคดีก่อนได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จึงต้องห้ามมิให้นำคดีที่มีประเด็น
เดียวกันและคดีถึงที่สุดแล้วมาฟ้องใหม่อีกเป็นฟ้องซ้ำตาม มาตรา ๑๔๘ อีกด้วย

ฎ.๓๑๔๗/๒๕๔๑ คดีก่อนมีประเด็นว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลย **คู่ความทำกันให้รังวัดที่ดินพิพาทเป็นข้อแพ้นะ** ผลการรังวัดปรากฏว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยคดีนี้ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อน **ถือว่าประเด็นข้อพิพาทในคดีก่อนได้รับการวินิจฉัยและถึงที่สุดไปแล้ว** การที่โจทก์ (จำเลยคดีก่อน) กลับมาฟ้องจำเลย (โจทก์ในคดีก่อน) ว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ แม้คดีนี้โจทก์จะอ้างการครอบครองปรปักษ์มาแล้วด้วยก็หาได้แตกต่างกับคดีก่อนที่อ้างว่าโจทก์ครอบครองเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทแต่อย่างใดไม่ และไม่ทำให้ประเด็นข้อพิพาทที่ว่าที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์หรือจำเลยเปลี่ยนแปลงไป จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๙๕๗/๒๕๔๖ คู่ความคดีก่อนกับคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน ประเด็นที่ได้วินิจฉัยในคดีก่อนกับประเด็นในคดีนี้ก็คือประเด็นเดียวกันว่ากันسادหน้าต่างตึกแถวของจำเลยอยู่ในที่ดินของโจทก์หรือไม่ และกันسادตามฟ้องคดีนี้ก็คือกันسادเดิมตามฟ้องในคดีก่อนมิได้มีการต่อเติมหรือเปลี่ยนแปลงอันจะเป็นการละเมิดครั้งใหม่ **โดยในคดีก่อนศาลชั้นต้นวินิจฉัยตามคำทำของคู่ความว่ากันسادไม่ได้อยู่ในเขตที่ดินของโจทก์ คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์ยอมต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนดังกล่าว** และจะมาฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลกลับมาวินิจฉัยซ้ำในประเด็นเดียวกันอีกหาได้ไม่ ฟ้องคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

ยกฟ้องเพราะจำเลยไม่ใช่เจ้าของสามยทรัพย์ตามที่โจทก์ฟ้อง หรือยกฟ้องในชั้นตรวจคำฟ้องเพราะจำเลยไม่ใช่คู่สัญญา
ถือว่าวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้ว

ฎ.๒๙๖๓/๒๕๕๑ โจทก์ฟ้องคดีนี้และคดีก่อนโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันว่าจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของสามยทรัพย์มิได้ใช้ภาระจำ
ยอม ๑๐ ปี และภาระจำยอมหมดประโยชน์แก่สามยทรัพย์แล้ว เมื่อคดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์เพราะข้อเท็จจริงยังฟัง
ไม่ได้ว่าจำเลยเป็นเจ้าของสามยทรัพย์ตามที่โจทก์อ้าง ถือว่าศาลชั้นต้นวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้วว่าจำเลยไม่ใช่เจ้าของ
สามยทรัพย์ ผลแห่งคำพิพากษาในคดีก่อนย่อมผูกพันโจทก์ซึ่งเป็นคู่ความตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง การที่โจทก์ฟ้องจำเลย
เป็นคดีนี้อ้างว่าจำเลยเป็นเจ้าของสามยทรัพย์ เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำ
ต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘

ฎ.๕๐๗๑/๒๕๔๙ คดีก่อนโจทก์ได้นำสัญญาซื้อขายที่ดินที่โจทก์ทำกับจำเลยที่ ๒ มาฟ้องจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็น
จำเลยเพื่อขอให้พิพากษาว่าสัญญาซื้อขายที่ดินเป็นโมฆะกรรมและให้จำเลยทั้งสามร่วมกันคืนเงินค่าที่ดินแก่โจทก์ แม้ว่าศาลชั้นต้นจะได้
ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ในชั้นตรวจคำฟ้องเพราะจำเลยที่ ๑ ไม่ใช่คู่สัญญา จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ก็ถือว่าศาลได้วินิจฉัยเนื้อหาในคดีแล้วว่า
จำเลยที่ ๑ ไม่ต้องรับผิดชอบคืนเงินแก่โจทก์ และได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นที่โจทก์ฟ้องด้วยแล้ว การที่โจทก์นำสัญญาจะซื้อจะขายและ
สัญญาซื้อขายที่ดินซึ่งเป็นประเด็นเดียวกันมาฟ้องโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ศาลพิพากษายกฟ้องเพราะคดีโจทก์ขาดอายุความ แต่ได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีด้วย

ฎ.๔๗๑๖/๒๕๖๑ โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินทรัพย์สินมรดกระหว่าง ต. ผู้จัดการมรดกกับจำเลยโดย

อาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันกับคดีก่อน แม้อ้างเหตุเพิกถอนว่าเป็นนิติกรรมอำพรางก็ด้วยประสงค์ให้ที่ดินกลับสู่กองมรดกและ

นำมาแบ่งปันแก่โจทก์รวมทั้งทายาทอื่น ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาคดีนี้และคดีก่อนจึงเป็นข้ออ้างเดียวกัน คือ การ

โอนที่ดินระหว่าง ต. กับจำเลยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ แม้คดีก่อนศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ในส่วนจำเลยเพราะขาด

อายุความ แต่ก็ได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีด้วยว่าจำเลยเป็นทายาทโดยธรรมมีสิทธิรับมรดก การที่ ต. โอนที่ดิน

ให้จำเลยมิใช่การปิดบังยกยอกทรัพย์สินมรดกและไม่ถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินแทนโจทก์ ย่อมถือได้ว่าคดีก่อนศาลได้

วินิจฉัยในเนื้อหาของเรื่องที่ฟ้องกันแล้ว ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง

เดียวกันจึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๔๓๑/๒๕๕๓ คดีก่อนผู้ร้องได้ฟ้องโจทก์อ้างว่ามีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดีกว่าโจทก์ ให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์พร้อมทั้งเรียก คสท. **คดีถึงที่สุดโดยศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินฯ พิพากษายืนให้ยกฟ้องของผู้ร้องโดยวินิจฉัยประเด็นเรื่องเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ว่าคดีของผู้ร้องขาดอายุความ** ผู้ร้องซึ่งเป็นคู่ความเดียวกับโจทก์จะรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันไม่ได้ ต้องห้ามตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลทรัพย์สินฯ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๒๖ ประกอบ ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิร้องสอดเข้ามาในคดีนี้

ศาลยกคำร้องขอปล่อยทรัพย์สิน ยื่นคำร้องใหม่อ้างเหตุผลลักษณะเดิมอีกเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๑๓๘/๒๕๖๔ คดีก่อนผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินอ้างว่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่โจทก์นำยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง แต่ผู้ร้องให้จำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์แทนด้วยการทำสัญญาขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้จำเลยที่ ๑ โดยไม่ชำระราคาเพื่อให้จำเลยที่ ๑ นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้ยืมเงินจากธนาคารแล้วนำเงินมาแบ่งปัน คดีถึงที่สุดโดยศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าแม้ข้อเท็จจริงจะได้ความตามคำร้อง แต่ผู้ร้องจะร้องขอให้ปล่อยที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไม่ได้ ถือได้ว่าศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้วว่าผู้ร้องไม่มีสิทธิขอให้ปล่อยที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่โจทก์นำยึด ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่โจทก์นำยึดไว้เป็นคดีนี้อีก อ้างว่าผู้ร้องเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ขอให้ศาลเพิกถอนสัญญาขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวและศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนสัญญาขายที่ดินพิพาท แต่ศาลชั้นต้นก็ฟังข้อเท็จจริงตามที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ร้องในคดีนี้กล่าวอ้างว่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่โจทก์นำยึดเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ร้อง แต่ผู้ร้องให้จำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์แทนด้วยการทำสัญญาขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้จำเลยที่ ๑ โดยไม่ชำระราคา เพื่อให้จำเลยที่ ๑ นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้ยืมเงินจากธนาคารแล้วนำเงินมาแบ่งกัน แล้วพิพากษาให้เพิกถอนสัญญาซื้อขายที่ดินแปลงดังกล่าวระหว่างโจทก์และจำเลยที่ ๑ คำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินคดีนี้จึงเป็นการอ้างเหตุอย่างเดียวกันว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่โจทก์นำยึด แต่ผู้ร้องให้จำเลยที่ ๑ ถือกรรมสิทธิ์แทนด้วยการทำสัญญาขายที่ดินพิพาทให้จำเลยที่ ๑ โดยไม่ชำระราคา เพื่อให้จำเลยที่ ๑ นำที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวไปจดทะเบียนจำนองเป็นประกันการกู้ยืมเงินจากธนาคารแล้วนำเงินมาแบ่งกันนั่นเอง เหตุที่ผู้ร้องอ้างในคดีนี้จึงยังคงอาศัยเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินคดีนี้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน คำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินคดีนี้จึงเป็นการฟ้องซ้ำกับคดีก่อนต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิ.ผู้บริโภคม.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๗

โจทก์มีคำขอบังคับซึ่งสามารถเรียกร้องได้ในคดีก่อนแต่ไม่เรียกร้องในคราวเดียวกัน กลับมาฟ้องเป็นคดีใหม่เพื่อเรียกร้องเพิ่มเติม ถือเป็นประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๔๑๘/๒๕๖๖ สิทธิเรียกร้องเอาเงินประกันผลงานของโจทก์ในคดีนี้คืนจากจำเลยได้เกิดขึ้นก่อนที่โจทก์ฟ้องคดีก่อน โจทก์ต้องใช้สิทธิเรียกร้องมาในคราวเดียวกันด้วยการฟ้องเรียกเงินประกันผลงานของโจทก์ในคดีนี้รวมไปในคดีก่อน การที่โจทก์ไม่เรียกร้องเงินประกันผลงานสำหรับงานก่อสร้างระบบไฟฟ้า สื่อสาร ระบบปรับอากาศ และระบบระบายอากาศคดีนี้รวมไปกับคดีก่อน แต่กลับมาฟ้องเรียกร้องเป็นคดีนี้โดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน และคดีได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดไปแล้ว ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๗๕/๒๕๖๔ คดีนี้โจทก์อ้างเหตุที่โจทก์กับผู้ตายอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาเพื่อมาเรียกร้องเอาทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันครึ่งหนึ่งตามสิทธิของโจทก์เช่นเดียวกับในคดีก่อน โดยที่โจทก์สามารถเรียกร้องทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันในคดีก่อนได้ทั้งหมด แต่โจทก์ไม่กระทำ คดีนี้กับคดีก่อนซึ่งศาลพิพากษาถึงที่สุดให้แบ่งทรัพย์สินไปแล้ว เป็นเรื่องโจทก์เรียกร้องสิทธิในทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันในระหว่างที่โจทก์กับผู้ตายอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาเช่นเดียวกัน แม้จะไม่ใช้ทรัพย์สินอันเดียวกันทั้งสองคดี แต่รายการทรัพย์สินมีอย่างไรเป็นเพียงรายละเอียดประกอบคดีเพื่อให้ศาลพิพากษาบังคับตามสิทธิของโจทก์เท่านั้น เมื่อทั้งสองคดีต่างก็เป็นสิทธิของโจทก์อันเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันแล้วในคดีก่อน เป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ แม้โจทก์จะระบุสงวนสิทธิฟ้องเรียกทรัพย์สินอื่นไว้ในคดีก่อน ก็ไม่ทำให้ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๘๔๔๔/๒๕๕๔ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้พิพากษาว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมได้มาโดยอายุความ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์โดยอายุความ คดีถึงที่สุดแล้ว สิทธิของโจทก์ที่ได้ทางภาระจำยอมโดยอายุความย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอยู่แล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้บังคับจำเลยจดทะเบียนทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอม แม้คำขอบังคับท้ายฟ้องจะแตกต่างกันแต่ประเด็นที่ต้องพิจารณาก็เนื่องมาจากมูลฐานเดียวกัน คือ ทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมหรือไม่ เป็นกรณีที่โจทก์สามารถเรียกร้องโดยมีคำขอให้บังคับจำเลยจดทะเบียนทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมใน คดีก่อนได้อยู่แล้ว แต่โจทก์มิได้เรียกร้องมาในคราวเดียวกันในคดีก่อน กลับนำมาฟ้องเรียกร้องเพิ่มเติมเป็นคดีนี้ จึงเป็นประเด็นที่วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันเป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

(หมายเหตุ ดู ฎ.๗๔๙๘/๒๕๕๙ , ฎ.๕๒๙๕/๒๕๓๘ , ฎ.๒๗๐/๒๕๓๑)

ฎ.๗๔๙๘/๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ นำที่ดินไปให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เข้าครอบครองทำประโยชน์โดยทำนาถุ้ง จำเลยทั้งสามไม่ยอมออกจากที่ดินทำให้โจทก์ไม่ได้ครอบครองที่ดินตามสิทธิ และความเสียหายได้เกิดขึ้นและต่อเนื่องตลอดมาตั้งแต่ขณะที่โจทก์ฟ้องคดีก่อน ซึ่งความเสียหายมีเหตุสืบเนื่องมาจากการที่จำเลยทั้งสามเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดิน โจทก์ห้ามปรามแล้ว จำเลยทั้งสามไม่เชื่อฟัง จนโจทก์ต้องฟ้องจำเลยที่ ๑ ให้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินและส่งมอบการครอบครองที่ดินคืนแก่โจทก์ ในคดีก่อนมูลความแห่งคดีจึงมีความเกี่ยวข้องกันและความเสียหายนี้ไม่ใช่ความเสียหายที่แตกต่างหรือเกิดขึ้นต่างช่วงเวลากัน **อำนาจฟ้องเรื่องค่าเสียหายจากการที่โจทก์ขาดประโยชน์จากการไม่ได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทอันเป็นการขาดประโยชน์จากการใช้ทรัพย์ตามฟ้องคดีนี้มีอยู่โดยสมบูรณ์แล้ว** ขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในคดีก่อน ควรที่โจทก์จะฟ้องไปเสียในคดีก่อน การที่โจทก์มาฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ร่วมกับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ชดใช้ค่าเสียหายจากการที่โจทก์ไม่ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินนับแต่วันที่จำเลยที่ ๑ ยอมให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เข้าครอบครองทำประโยชน์เลี้ยงกุ้งเป็นคดีนี้อีก จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เมื่อคดีก่อนถึงที่สุดแล้ว โจทก์กับจำเลยที่ ๑ เป็นคู่ความเดียวกัน ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ในคดีนี้เป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๕๒๙๕/๒๕๓๘ เดิมโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยเรื่องผิดสัญญาจะซื้อขายที่ดินเรียกค่าเสียหาย ๑๖๐,๐๐๐ บาท โดย

โจทก์ทั้งสองได้วางเงินมัดจำไว้เป็นเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท ศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาซึ่งถึงที่สุดว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา ให้

จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งสอง ๘๐,๐๐๐ บาท โจทก์ทั้งสองกลับมาฟ้องเป็นคดีนี้ว่าจำเลยผิดสัญญาขอเรียกเงิน

มัดจำ ๘๐,๐๐๐ บาท คืบ ดังนี้ มูลกรณีเรื่องเรียกเงินมัดจำคืบเป็นมูลกรณีเดียวกันกับการฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานผิด

สัญญาซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว ซึ่งโจทก์ทั้งสองอาจฟ้องเรียกเงินมัดจำคืบรวมไปในการฟ้องคดีแรกได้ การที่โจทก์ทั้งสองกลับ

นำคดีมาแยกฟ้องจำเลยคนเดียวกันเป็นคดีใหม่เช่นนี้ ถือได้ว่าเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุ

อย่างเดียวกัน คือมูลกรณีเรื่องผิดสัญญาหรือไม่นั่นเอง จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๗๐/๒๕๓๑ คดีก่อนพิพาทกันเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน คดีหลังพิพาทกันเรื่องค่าเช่า แต่ค่าเช่าดังกล่าวเป็นดอกผล

ของที่พิพาทซึ่งมีมาตั้งแต่โจทก์ฟ้องคดีก่อน จึงเกี่ยวเนื่องมาจากมูลกรณีเดียวกัน ซึ่งโจทก์อาจฟ้องเรื่องค่าเช่าพร้อมกันใน

เรื่องกรรมสิทธิ์ได้ กรณีจึงต้องด้วย ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ วรรคแรก

หนี้คนละคราวซึ่งไม่สามารถเรียกร้องในคดีก่อน นำมาฟ้องใหม่ได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๗๕๑/๒๕๓๘ คดีนี้และคดีก่อนมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามสัญญาประนีประนอมยอมความฉบับเดียวกันว่าจำเลย

ผิดสัญญาในการจ่ายค่าอุปการะเลี้ยงดูให้โจทก์หรือไม่ แต่การวินิจฉัยประเด็นแห่งมูลหนี้ค่าอุปการะเลี้ยงดูที่จำเลยต้องรับผิดชอบ

ต่อโจทก์ในคดีนี้แตกต่างจากคดีก่อน เพราะเป็นหนี้คนละคราวกันซึ่งโจทก์ไม่อาจเรียกร้องมาในคดีก่อนได้เนื่องจากหนี้

ดังกล่าวยังไม่ถึงกำหนด ฉะนั้นประเด็นว่าจำเลยผิดสัญญาประนีประนอมยอมความโดยไม่จ่ายเงินค่าอุปการะเลี้ยงดู

ประจำเดือนมีนาคม ๒๕๒๘ ถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔ และต้องจ่ายในอนาคตต่อไปหรือไม่ จึงยังไม่มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง

ถึงที่สุดที่ศาลได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีก่อนฟ้องขอให้ชดใช้เงินเพื่อซ่อมแซมความชำรุดบกพร่อง คดีหลังฟ้องขอให้ชำระค่าใช้จ่ายในการแก้ไข
สาธารณูปโภคที่จำเลยก่อสร้างไม่ตรงตามแบบ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๙๑๐/๒๕๖๕ แม้คดีก่อนและคดีนี้ต่างมีข้อพิพาทเกี่ยวกับเรื่องสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะเหมือนกัน แต่เหตุที่โจทก์
ฟ้องคดีก่อนเกี่ยวกับสาธารณูปโภคและบริการสาธารณะเป็นสาธารณูปโภคที่จำเลยจัดทำไว้แล้วเกิดมีความชำรุดบกพร่องที่สามารถพบ
เห็นความเสียหายโดยประจักษ์ด้วยสายตาและเป็นความชำรุดบกพร่องที่ต้องซ่อมแซมอันเป็นเรื่องที่ต้องกระทำเพื่อบำรุงรักษา ส่วนคดีนี้
เป็นสาธารณูปโภคที่โจทก์อ้างว่า จำเลยก่อสร้างไม่ตรงตามแบบแผนผังโครงการที่ได้รับอนุญาตให้จัดสรร และคดีก่อนโจทก์ฟ้อง
ขอให้จำเลยชดใช้เงินเพื่อซ่อมแซมความชำรุดบกพร่อง ส่วนคดีนี้ฟ้องขอให้จำเลยชำระเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการแก้ไข
สาธารณูปโภคที่จำเลยก่อสร้างไม่ตรงตามแบบแผนผังโครงการ ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีทั้งสองจึงแตกต่างกันคนละเหตุ
กัน ประเด็นแห่งคดีที่ต้องวินิจฉัยก็แตกต่างกัน อีกทั้งตามฟ้องโจทก์อ้างว่ามีการตรวจสอบพบการก่อสร้างที่ไม่ตรง
ตามแบบแผนผังโครงการภายหลังที่ฟ้องคดีก่อนไปแล้ว ซึ่งจำเลยไม่ได้ให้การโต้เถียงข้อนี้ โจทก์จึงไม่อาจรู้ถึงการกระทำที่เป็นการโต้แย้ง
สิทธิตามฟ้องคดีนี้ในขณะที่ฟ้องคดีก่อน ถือไม่ได้ว่าในขณะที่ฟ้องคดีก่อนโจทก์สามารถนำเหตุคดีนี้ฟ้องไปพร้อมกันได้แต่ไม่ฟ้อง เป็น
การไม่ตั้งใจจะใช้สิทธิฟ้องคดีนี้แล้ว กรณีถือไม่ได้ว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นกรณีส่อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเห ตุอย่าง
เดียวกันกับคดีก่อน ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำฟ้องกับคดีก่อน

ฟ้องให้รับผิดชอบใช้ราคาบางส่วนที่ขาดจากการขายทอดตลาด มิใช่กรณีที่จะบังคับคดีในคดีก่อนได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๕๖๖/๒๕๖๒ คดีก่อนศาลพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ หากคืนไม่ได้ให้ร่วมกันใช้ราคาแทนโจทก์ จำเลยทั้งสามไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาจนโจทก์ต้องติดตามรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีสภาพชำรุดบกพร่องในการดูแลรักษาอันเป็นความผิดของจำเลยที่ ๑ ทำให้ขายทอดตลาดได้เงินไม่ครบถ้วนตามคำพิพากษา ย่อมถือว่าโจทก์ได้รับความเสียหายจากราคารถยนต์ส่วนที่ขาดไป โจทก์ชอบที่จะเรียกร้องให้จำเลยทั้งสามร่วมกันรับผิดชอบใช้ราคารถยนต์ส่วนที่ยังขาดได้ เนื่องจากเป็นความเสียหายที่สืบเนื่องมาจากมูลหนี้ตามคำพิพากษาคดีก่อนและเกิดขึ้นภายหลังศาลมีคำพิพากษาในคดีก่อน มิใช่กรณีที่จะไปบังคับคดีในคดีก่อนได้ ทั้งมิใช่เป็นเรื่องที่คำพิพากษาคดีก่อนได้กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติตามคำพิพากษาไว้และโจทก์ได้ดำเนินการบังคับชำระหนี้ก่อนหลังกันไปตามลำดับไปแล้วจนไม่อาจเรียกค่าขาดราคาได้

ฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นใหม่จากการที่จำเลยผิดสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๕๔๗/๒๕๕๖ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยให้รับผิดในฐานะหุ้นส่วน และศาลพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยว่าจำเลยผิดสัญญาประนีประนอมยอมความอันเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอเรียกค่าเสียหายเป็นค่าขาดกำไรจากการขายที่ดินและค่าเสียหายจากการที่โจทก์ถูกผู้จะซื้อฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน แม้ฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างอิงสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีก่อน แต่สัญญาประนีประนอมยอมความคดีก่อนมีการตกลงว่า ภายในระยะเวลา ๕ ปี ให้โจทก์นำที่ดินไปขายให้แก่ผู้จะซื้อ โดยต้องให้จำเลยทั้งหมดได้รับเงินเป็นจำนวน ๒๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และกำหนดว่าในระยะเวลาดังกล่าวห้ามจำเลยทั้งหมดนำที่ดินไปขายให้แก่บุคคลภายนอกโดยไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ หากจำเลยทั้งหมดฝ่าฝืนจะต้องชดใช้เงินให้โจทก์ ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท มิได้มีการกำหนดเกี่ยวกับค่าเสียหายจากการที่จำเลยทั้งหมดผิดสัญญาไม่ยอมไปโอนที่ดินให้แก่ผู้จะซื้อซึ่งเป็นมูลคดีนี้ ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงมีสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างซึ่งเป็นหลักแห่งข้อหาที่เกิดขึ้นใหม่จากการที่จำเลยผิดสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีก่อน อันเป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์นอกเหนือจากการบังคับคดีตามคำพิพากษตามยอมในคดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องอ้างเหตุละเมิด หรืออ้างความเสียหายที่เกิดขึ้นใหม่หลังคดีก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุด ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๒๖๒/๒๕๔๘ คดีก่อน บ. เจ้าของที่ดินของโจทก์คนก่อนกับพวก ฟ้อง ข. ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินคนก่อนของจำเลย ทั้งสองให้ขนย้ายและรื้อถอนสิ่งกีดกั้นที่ ข. เป็นผู้กระทำขึ้นออกจากทางพิพาท กับจดทะเบียนทางพิพาทเป็นภาระจำยอม แก่ที่ดินของโจทก์ ซึ่งศาลฎีกามีคำพิพากษาให้บังคับตามคำขอของโจทก์คดีนั้น ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองให้รื้อถอน สิ่งกีดขวางกับสิ่งปลูกสร้างที่จำเลยทั้งสองกระทำขึ้นใหม่ภายหลังศาลฎีกามีคำพิพากษาแล้ว จึงเป็นคนละเหตุกันที่ บ. กับพวกฟ้อง ข. ในคดีก่อน **โจทก์ไม่อาจมีคำขอในคดีก่อนได้** ฟ้องของโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๕๖/๒๕๔๕ คดีก่อนโจทก์มีคำขอบังคับให้จำเลยทั้งสองส่งมอบรถยนต์ที่เช่าซื้อคืนโจทก์หรือใช้ราคาแทนและให้ ใช้ค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ ส่วนคดีนี้ขอให้จำเลยทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายในการยึดรถยนต์และค่าเสื่อมราคา ซึ่งเป็น **ความเสียหายของโจทก์ที่เกิดขึ้นหลังจากศาลมีคำพิพากษาในคดีก่อนแล้ว** คำขอบังคับจำเลยทั้งสองในคดีนี้จึงต่าง จากคำขอบังคับของโจทก์ในคดีก่อน และมีใช้เป็นประเด็นที่ศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้วโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ทั้งมิใช่กรณีที่จะไปว่ากล่าวในชั้นบังคับคดีในคดีก่อนได้ เพราะการบังคับคดีจะต้องอาศัยคำพิพากษาในคดีก่อนเป็นหลัก แห่งคำบังคับ ซึ่งไม่มีหนี้ตามฟ้องโจทก์ในคดีนี้ที่จะบังคับให้จำเลยทั้งสองต้องชำระแก่โจทก์รวมอยู่ด้วย ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่ เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

คดีก่อนกับคดีนี้มีสภาพแห่งข้อหาอย่างเดียวกัน ถ้าข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาต่างกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๙๐๙/๒๕๔๗ คดีเดิมจำเลยฟ้องโจทก์ว่าผิดสัญญาเช่าซื้อและเรียกค่าเสียหาย ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องให้จำเลยโอนทะเบียนรถยนต์ที่เช่าซื้อ ประเด็นแห่งคดีในคดีเดิมและคดีนี้จึงแตกต่างกัน มิได้อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ไม่ฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๕๘๓/๒๕๔๐ ในคดีก่อนจำเลยฟ้องโจทก์ขอให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทโดยอ้างว่าโจทก์จำเลยมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทดังกล่าวร่วมกัน ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยโดยอ้างว่าหลังจากที่ศาลชั้นต้นพิพากษาในคดีก่อนแล้วโจทก์จำเลยได้ตกลงแบ่งแยกที่ดินพิพาท ขอให้แบ่งแยกที่ดินตามข้อตกลงดังกล่าว จำเลยให้การว่าหลังจากศาลพิพากษาในคดีก่อนแล้วในวันนั้นโจทก์จำเลยทำความตกลงกันโดยโจทก์ครอบครองที่ดินซีกทางด้านทิศใต้เพราะปลูกบ้านอยู่ก่อนแล้ว ส่วนจำเลยได้สิทธิครอบครองที่พิพาทซีกด้านทิศเหนือ แต่บ้านอีกหลังหนึ่งที่โจทก์อ้างว่าตามข้อตกลงให้จำเลยรื้อถอนออกไปเพราะขวางทางเข้าออกของโจทก์นั้นจำเลยไม่สามารถรื้อได้ ขอให้ศาลยกฟ้อง **ประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้จึงมีว่าโจทก์มีสิทธิบังคับให้จำเลยแบ่งแยกที่พิพาทตามข้อตกลงได้หรือไม่** ซึ่งต่างกับคดีก่อนที่มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าจำเลยมีสิทธิฟ้องขอให้บังคับโจทก์แบ่งแยกที่พิพาทเพราะเป็นเจ้าของร่วมกันหรือไม่ ประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยในคดีก่อนกับประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยในคดีนี้ไม่ได้อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีก่อนฟ้องว่าจำเลยก่อสร้างฐานรากอาคารรुकกล้าและเรียก คสท. คดีหลังฟ้องเรียกค่าใช้ที่ดินจากการที่ฐานรากอาคารของจำเลยรुकกล้า คนละประเด็น

ฎ.๔๗๑๗/๒๕๓๘ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยว่าจำเลยกระทำละเมิดโจทก์โดยจำเลยก่อสร้างฐานรากอาคารรुकกล้าที่ดินของโจทก์และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยฐานละเมิด ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยขอให้ **ชดใช้ค่าใช้ที่ดิน** ในกรณีที่ฐานรากอาคารของจำเลยปลูกสร้างรुकกล้าเข้าไปในที่ดินของโจทก์ ก็ให้จำเลยไปจดทะเบียนภาระจำยอมในส่วนที่รुकกล้านั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๑๒ เป็นข้อพิพาทคนละประเด็นกัน มิใช่ประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีก่อนฟ้องเรียกเงินตามสัญญาซื้อขาย คดีหลังฟ้องเรียกเงินที่ได้ชำระก่อนมีการทำสัญญาซื้อขายฉบับที่มีการ

ฟ้องร้องกันในคดีก่อน ประเด็นในคดีนี้กับคดีก่อนเป็นคนละประเด็น

ฎ.๑๒๖๖/๒๕๖๕ คดีก่อนจำเลยที่ ๑ เป็นโจทก์ฟ้องโจทก์คดีนี้กับพวกรวม ๙ คน เป็นจำเลย เรียกเงินตามสัญญาซื้อ

ขาย ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเรียกเงินที่ได้ชำระแก่จำเลยที่ ๑ ก่อนมีการทำสัญญาซื้อขายฉบับที่มีการฟ้องร้องกันใน

คดีก่อน ทั้งจำเลยทั้งสองให้การในคดีนี้ว่าโจทก์ไม่จ่ายเงินตามสัญญา ดังนี้ ประเด็นในคดีนี้กับคดีก่อนเป็นคนละประเด็น จึง

ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องเพิกถอนการโอนคนละครายในทรัพย์เดียวกัน เป็นคนละประเด็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๙๒/๒๕๖๑ คดีเดิมโจทก์ฟ้อง น. และจำเลยที่ ๑ ให้เพิกถอนการโอนซึ่งเป็นการโอนที่ดินพิพาทที่ น. โอนให้จำเลยที่ ๑ อันเป็นการฉ้อฉลทำให้โจทก์เสียเปรียบ แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งไม่ใช่คู่ความเดียวกันกับคดีเดิมทั้งหมด และที่สำคัญเป็นการฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินพิพาทที่จำเลยที่ ๑ โอนให้จำเลยที่ ๒ เป็นการโอนคนละครายกัน และประเด็นแห่งคดีไม่ใช่เรื่องเดียวกัน เพราะคดีเดิมมีประเด็นว่า น. โอนที่ดินพิพาทให้จำเลยที่ ๑ เป็นการฉ้อฉลโจทก์หรือไม่ คดีนี้มีประเด็นว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจโอนที่ดินให้จำเลยที่ ๒ หรือไม่ คดีนี้จึงไม่ใช่ฟ้องซ้ำกับคดีเดิม

ฟ้องตามสัญญาคนละฉบับ ประเด็นแห่งคดีที่ต้องวินิจฉัยแตกต่างกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๔๗๔/๒๕๓๑ โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยโดยอาศัยสัญญาเช่าอาคารระหว่างโจทก์กับวัด บ. ฉบับลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๒๕ เป็นหลักแห่งข้อหา ส่วนคดีก่อนซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยโดยอาศัยเหตุจากสัญญาเช่าอาคารระหว่างโจทก์กับวัด บ. ฉบับลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๒ จึงเป็นคนละเหตุ แม้จะเป็นประเด็นอย่างเดียวกันก็ไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

ฎ.๖๓๘๓/๒๕๓๑ คดีก่อนโจทก์ฟ้องให้จำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้ จำเลยให้การว่าไม่ได้กู้ยืมเงินโจทก์ โจทก์กับจำเลยร่วมเล่นแชร์กันโดยโจทก์เป็นนายวงแชร์ เมื่อจำเลยประมูลแชร์ได้โจทก์ให้จำเลยลงลายมือชื่อในสัญญากู้ไว้เป็นหลักฐาน ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยไม่ได้กู้เงินโจทก์พิพากษายกฟ้องคดีถึงที่สุด **คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยเล่นแชร์กับโจทก์ขอให้จำเลยรับผิดชอบตามสัญญาเล่นแชร์** เนื่องจากจำเลยไม่ชำระค่าแชร์ให้แก่โจทก์ คดีทั้งสองจึงมิได้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๗๘๙/๒๕๒๔ เดิมโจทก์ฟ้องจำเลยเรื่องยืมให้จำเลยรับผิดชอบที่ผู้ตายกู้ยืมเงินของโจทก์ไป ศาลพิพากษายกฟ้องโดยเห็นว่าเช็ค ๒ ฉบับที่ผู้ตายส่งจ่ายให้โจทก์มิใช่หลักฐานแห่งการกู้ยืม คดีถึงที่สุด โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ **เรื่องตัวเงินให้จำเลยชำระหนี้ตามเช็คที่ผู้ตายส่งจ่ายไว้** สิทธิของโจทก์ที่อ้างตามฟ้องคดีนี้กับคดีก่อนไม่เหมือนกัน ประเด็นที่วินิจฉัยในคดีทั้งสองเรื่องอาศัยเหตุต่างกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

สัญญาฉบับเดียวกัน ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเกิดจากเหตุคนละเหตุกัน ประเด็นแห่งคดีต่างกัน ฟ้องคดีใหม่
ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๕๖๘/๒๕๕๕ คดีก่อนจำเลยที่ ๑ เป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยว่าผิดสัญญาโดยเรียก คสท.จากการที่จำเลย
ที่ ๑ สูญเสียโอกาสที่จะได้รับเงินจากการทำบุญในการจัดงานทอดผ้าป่าและค่าเสียโอกาสที่จะได้รับเงินจากการทำบุญ
ในช่วงเข้าพรรษา ออกพรรษา ทอดผ้าป่าสามัคคี ทอดกฐิน กับให้รถขนนึ่งร้านก่อสร้างออกจากศาลาที่ก่อสร้าง โจทก์ซึ่ง
เป็นจำเลยคดีก่อนให้การต่อสู้ว่าไม่ได้ผิดสัญญา คสท.ที่จำเลยที่ ๑ ฟ้องมาเป็น คสท.ในอนาคต จำเลยที่ ๑ ไม่ได้เสียหาย
จริงจึงไม่ต้องรับผิด ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในคดีก่อนมีเพียงว่าโจทก์ซึ่งเป็นจำเลยคดีก่อนผิดสัญญาจ้างหรือไม่ และ
จำเลยที่ ๑ มีสิทธิฟ้องเรียก คสท.เพราะเหตุที่โจทก์ทำงานไม่แล้วเสร็จตามสัญญาหรือไม่ เพียงใด ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า
โจทก์ซึ่งเป็นจำเลยคดีก่อนยังไม่ได้ผิดสัญญา จำเลยที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิเรียก คสท. พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ ๑ คดีถึงที่สุด คดี
นี้โจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงินค่าจ้างส่วนที่เหลือและค่าเสียโอกาสจากการนำเงินค่าจ้างไปลงทุน จึงมี
ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิเรียกเงินค่าจ้างส่วนที่เหลือและ คสท.แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด แม้มูลเหตุที่ฟ้องในคดี
นี้กับคดีก่อนจะสืบเนื่องมาจากสัญญาจ้างทำของอันเดียวกันก็ตาม แต่คำฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่ใช่ประเด็นเดียวกันกับประเด็นใน
คดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ

สัญญาฉบับเดียวกัน ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเกิดจากเหตุเดียวกัน ฟ้องคดีใหม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๕๘๗/๒๕๖๖ คดีก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าโจทก์ทำสัญญาขายฝากที่ดินแล้วไม่ไถ่คืนตามสัญญา ที่ดินตกเป็นของจำเลย โจทก์ย่อมต้องผูกพันตามผลของคำพิพากษาในคดีก่อน โจทก์ฟ้องใหม่เป็นคดีนี้อ้างว่า **สัญญาขายฝากที่ดินเป็นโมฆียะกรรม** เป็นการรื้อร้องฟ้องคดีที่ศาลในคดีก่อนได้วินิจฉัยและมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ฟ้องคดีนี้เป็นฟ้องซ้ำ ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๔๖๖๕/๒๕๕๗ ประเด็นในคดีเดิมโจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยออกจากที่ดินและเรียก คสท. ห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดิน คดีนี้แม้โจทก์จะฟ้องตั้งเรื่องเป็นลาภมิควรได้โดยอ้างว่าจำเลยได้ที่ดินมาโดยไม่สุจริตปราศจากข้อมูลอันจะอ้างกฎหมายได้เป็นทางให้โจทก์เสียเปรียบ แต่ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินแปลงเดียวกัน มูลคดีนี้และคดีเดิมมาจากการที่โจทก์อ้างว่าจำเลยผิดสัญญาซื้อขายฉบับเดียวกัน คำขอคดีนี้ขอบังคับให้จำเลยขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกจากที่ดินและชดใช้ คสท.เช่นเดียวกับคดีเดิม ประเด็นในคดีเดิมและคดีนี้เกิดจากสัญญาซื้อขายที่เป็นโมฆะฉบับเดียวกัน โจทก์นำสัญญาซื้อขายที่ดินฉบับเดิมมายื่นฟ้องจำเลยอีก ซึ่งศาลชั้นต้นวินิจฉัยแล้วว่าสัญญาเป็นโมฆะโจทก์ไม่อาจใช้สิทธิฟ้องบังคับตามสัญญาได้ เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน โจทก์และจำเลยเป็นคู่ความเดียวกัน คำพิพากษาย่อมผูกพันโจทก์และจำเลยตาม ป.วิ.พ. ม. ๑๔๕ ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำตาม ม.๑๔๘

ฎ.๔๖๗/๒๕๔๑ คดีก่อนจำเลยฟ้องโจทก์ที่ ๑ ให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน และให้โจทก์ที่ ๒ รับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน โจทก์ทั้งสองให้การว่าลายมือชื่อในสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกันไม่ใช่ลายมือชื่อของโจทก์ทั้งสอง แต่เป็นลายมือชื่อที่จำเลยทำปลอมขึ้นอันเป็นเอกสารปลอมทั้งฉบับ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วโดยฟังข้อเท็จจริงว่าเป็นลายมือชื่อที่แท้จริง ต่อมาโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ขอให้ศาลพิพากษาว่าโจทก์ทั้งสองกับจำเลยไม่มีนิติสัมพันธ์ต่อกัน สัญญาทั้งสองฉบับเป็นโมฆะกรรม อันเป็นกรณีที่โจทก์อ้างว่าสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกันเป็นเอกสารปลอมบางส่วน แต่เมื่อประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในคดีนี้กับคดีก่อนเป็นประเด็นเดียวกันว่าสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกันทั้งสองฉบับเป็นสัญญาปลอมหรือไม่ ฟ้องของโจทก์ทั้งสองคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขับไล่จากการทำละเมิด เหตุที่อ้างขึ้นใหม่เป็นคนละเหตุกับคดีก่อน ประเด็นแห่งคดีที่ต้องวินิจฉัยย่อมแตกต่างกัน
ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๕๒๙/๒๕๓๗ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาทซึ่งอยู่โดยอาศัยสิทธิของ ส. ที่ทำสัญญาจะซื้อ
จะขายจากโจทก์แล้วผิดสัญญาจะซื้อจะขายไม่ชำระเงินส่วนที่เหลือ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าสัญญาจะซื้อจะขายเป็นเรื่อง
ระหว่างโจทก์และ ส. จำเลยมิได้เป็นคู่สัญญาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าว ทั้งโจทก์มิได้กล่าวอ้างว่าจำเลยอยู่ใน
ที่พิพาทโดยละเมิด โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง คดีนี้โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาทโดยอ้างว่า ส. ไม่ชำระเงินที่ค้าง
ตามสัญญาจะซื้อจะขาย โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวให้ ส. ชำระแล้ว แต่ ส. ไม่ชำระ ถือว่าสัญญาจะซื้อจะขายเป็นอัน
เลิกกัน จำเลยอยู่โดยอาศัยสิทธิ ส. จึงเป็นการอยู่โดยไม่มีสิทธิเป็นละเมิด เหตุที่อ้างในฟ้องคดีนี้เป็นเหตุที่อ้างขึ้นใหม่คน
ละเหตุกับคดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ